

(0138)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagós)

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

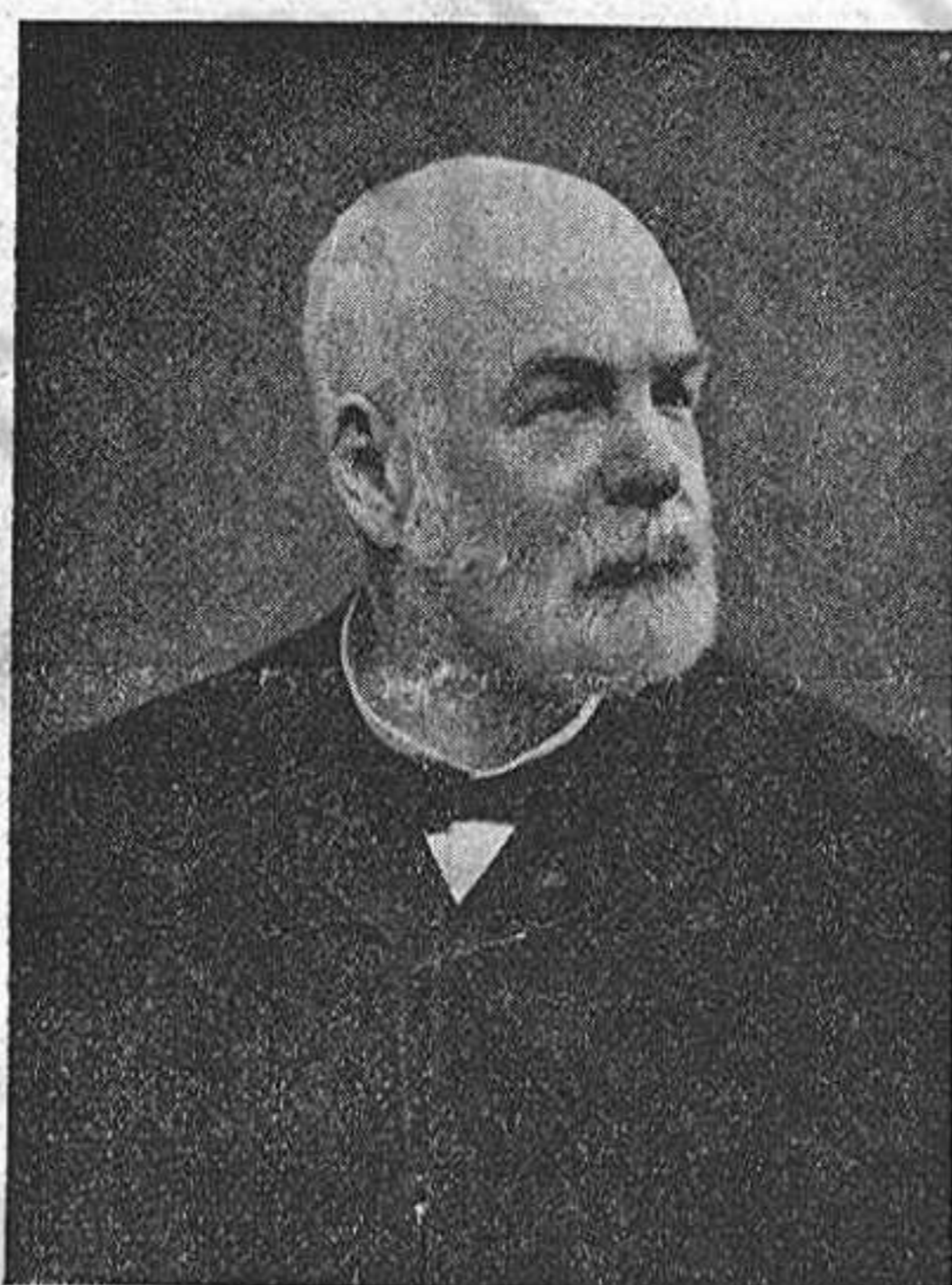
La famosa familia Humbert.—Una estafa de cent milions

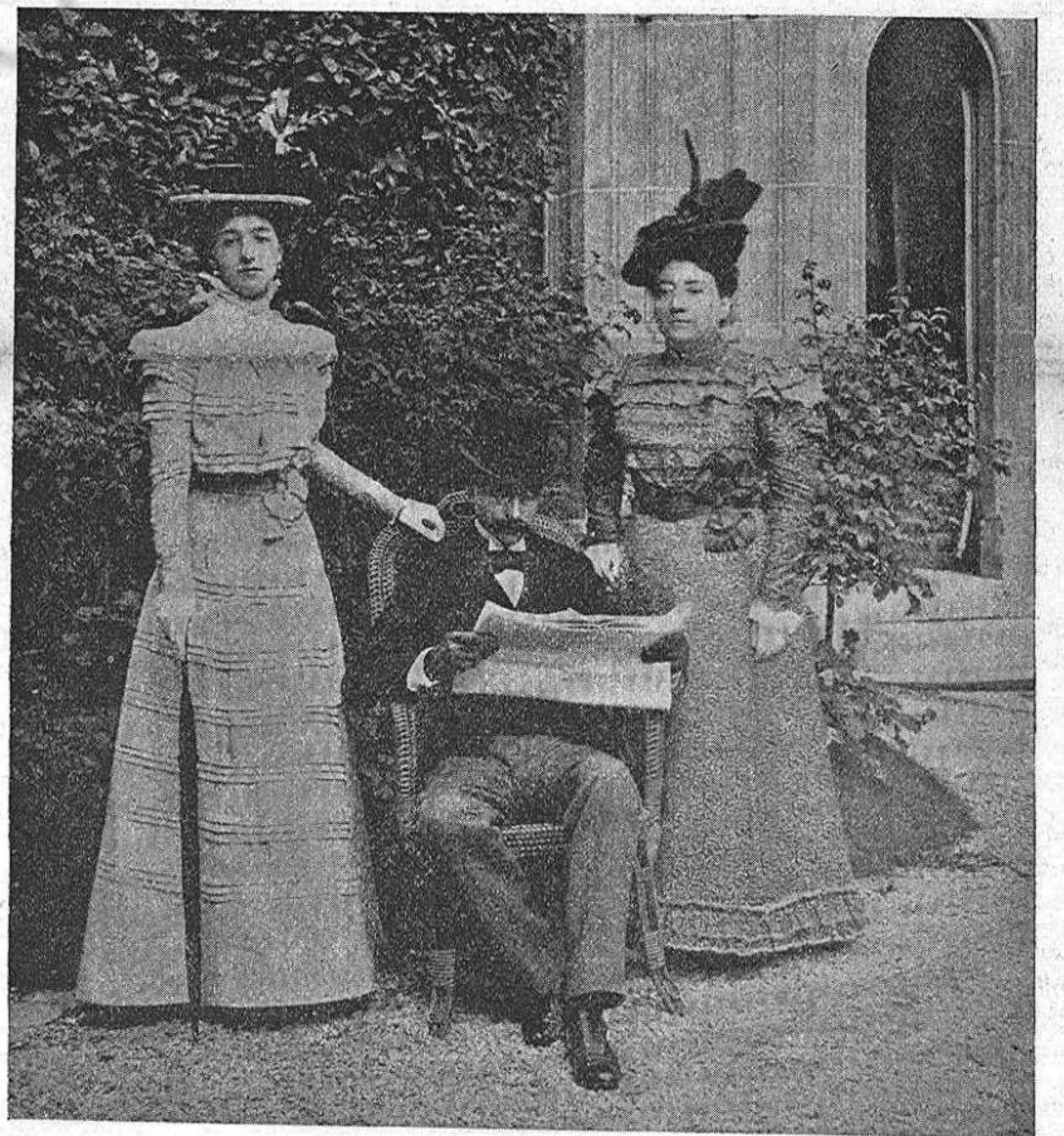
FREDERICH HUMBERT
jefe de la familia estafadora.

MARIA DAUBIGNAC
sa cunyada.

M. HUMBERT
pare del famós estafador (avuy difunt).

El matrimoni HUMBERT y sa filla EVA.

DE DIJOUS Á DIJOUS

UN dels successos que més han cridat l'atenció ha sigut la captura de la familia Humbert, efectuada á Madrid. Set mesos que havia fugit de París després de realisar un cúmul d'estafes per valor de 100 milions de franchs. Feya molts anys que la broma durava; la familia Humbert portava una vida de príncep, y mentres alguns espavilats sembla que s'aprofitavan de las sevas manobras fraudulentas, els tontos se deixavan caure en las telas que 'ls hi tenían paradas, deixanthi 'ls seus capitals.

Per últim el diable va tirar de la manta y la familia va desaparèixer, emportantse'n á Madame Humbert qu'era l'ànima del negoci, 'l dictat d'estafadora genial.

A pesar de las pesquissas realisadas per la policia francesa, la familia Humbert va ferse fonediessa; no havia deixat ni rastre. El nacionalisme qu'en las sevas campanyas de descreít no repara en medis, atribuhia la impunitat dels estafadors á influencias de homes polítics que ocupan llochs elevats, als quals senyalavan com á cómplices dels culpables.—Si no 'ls agafan—deyan—es porque 'l govern té interès en ocultarlos.

Aquestas acusacions s'han desvanescut ab la captura de la famosa familia, realisada en virtut de un anónim dirigit al embaixador francés. Desoubert el domicili que ocupavan, la policia espanyola no té altre mérit que 'l de haver procedit á la seva detenció.

Els estafadors vivían en familia, mitj de amagatots, en una habitació modesta del carrer de Ferraz. Apenas se feyan ab ningú. Sols algún vehí tenia ab ells relacions de amiat, prenentlos per belgas.

Al efectuarse la detenció causá no poca sorpresa que no possehissen de molt las riquesas que se 'ls atribuhian, dada la importancia de las estafadas que havían realisat.

Transportats al *Abanico*, y mentres esperavan que quedés ultimat el manament d'extradicó parlaren ab distints periodistas, presentantse com á víctimas de la maldat humana. Mme. Humbert assegura que cantarà clar y que de las sevas revelacions algunas personas avuy altament consideradas ne plorarán.

Tenim, donchs, en perspectiva un nou escándol judicial, que ab els apassionaments dominants en la vehina República, permet donar lloc á serias perturbacions.

La política á Espanya segueix encalmada. En Maura no cessa de demostrar qu'es un aprofitat deixeble dels jesuitas. Deya días enrera qu'en las elecciones próximas no hi hauria encasillats.—Y si s'han de perdre—afegia—no hi fa res: que 's perdin.

Poch havia de tardar en aclarir—ó millor dit en embrollar—el concepte, mitigant el rigorisme de una semblant declaració. En efecte: en Maura ha dit últimament que no encasillará candidats, pero sí qu'escrirá als governadors de las provincias porque apoyin ab tota la influencia oficial als qu'el govern designi. Es á dir, sino escrit en el paper, portará l'encasillament de memoria.

A la fi en Maura haurá lograt que tothom se 'l prengui rihent... ey, mentres no arribi l' hora de que de las riallas ne vinguin las plorallas.

Per la seva part en Sagasta segueix ferm en la deria de donar unitat y consistencia als desetxos del seu partit. En una cosa ó altra s'ha de entretenir.

Ell y en Montero Ríos treballan d'acort havent redactat un programa... després de lo qual han anat á palacio á ensenyarlo á las institucions y veure si 'ls hi está bé.

Y diuhem que 'l tal programa es molt democrátich... Calculin si ho será havent anat á buscar la sanció de la realesa, qu'es respecte á la democracia lo que la dona en molts matrimonis... es dir: la part contraria.

PEP BULLANGA

EL GALL dels conservadors

LA política dels partits monárquics se reduheix senzillament á veure qui 's menja el gall.

El país es qui l'alimenta á n' aquell gall d'indi qu'está tan gras, passantse sempre plé de vanitat, el moch encés, las plomas estarrufadas y fent el vano. El país l'ha de alimentar trayents'ho de la boca, ab las sevas suadas y fins ab la seva sanch, quan las suadas no bastan, y 'l gall te gana... y lo qu'es la gana no l'acaba may.

Y no 's creguin que 'l tinguin tancat al galliner... no senyors: el gall es lliure y campa pel seu compte, sense lleys que 'l trabin, ni guardians que 'l deturin. Se diu *poder*, porque tot ho pot.

Res el conté: la vinya, 'l camp, 'l hort del vehí están sempre oberts á las sevas correrias. Molts vegadas vos el trobareu dintre de casa vostra, y veureu qu'en un tancar y obrir d'ulls se us ha menjat el pá de la pastera y las provisiones del rebost. Es omnívoro y tot li fa bon ventre.

Naturalment, que ab tan merodeig y fartanera 's posa fet una torre de greix.

Quan arriba l' hora de plomarlo y de rostirlo está qu'esclata: ell sol basta per alimentar á l'Estat, servit á taula en la colossal greixonera del pressu post. Cad' any han de aixamplarla aquesta greixonera, porque cada any també resulta 'l gall més gros.

Tota la gracia dels dos bandos que turnan en el poder estriba en veure qui d'ells hi clavará 'l forquilló y 'l tallant pera ferne bossins y repartirlo alegrement entre 'ls amichs.

Destrossar el gall y distribuhirlo es governar: aixó y res més.

En tot cas el talent y 'l mérit del cap de taula consisteix en tenir als comensals contents, ab tot y reservarse per sí y pels seus íntims els bossins més substanciosos.

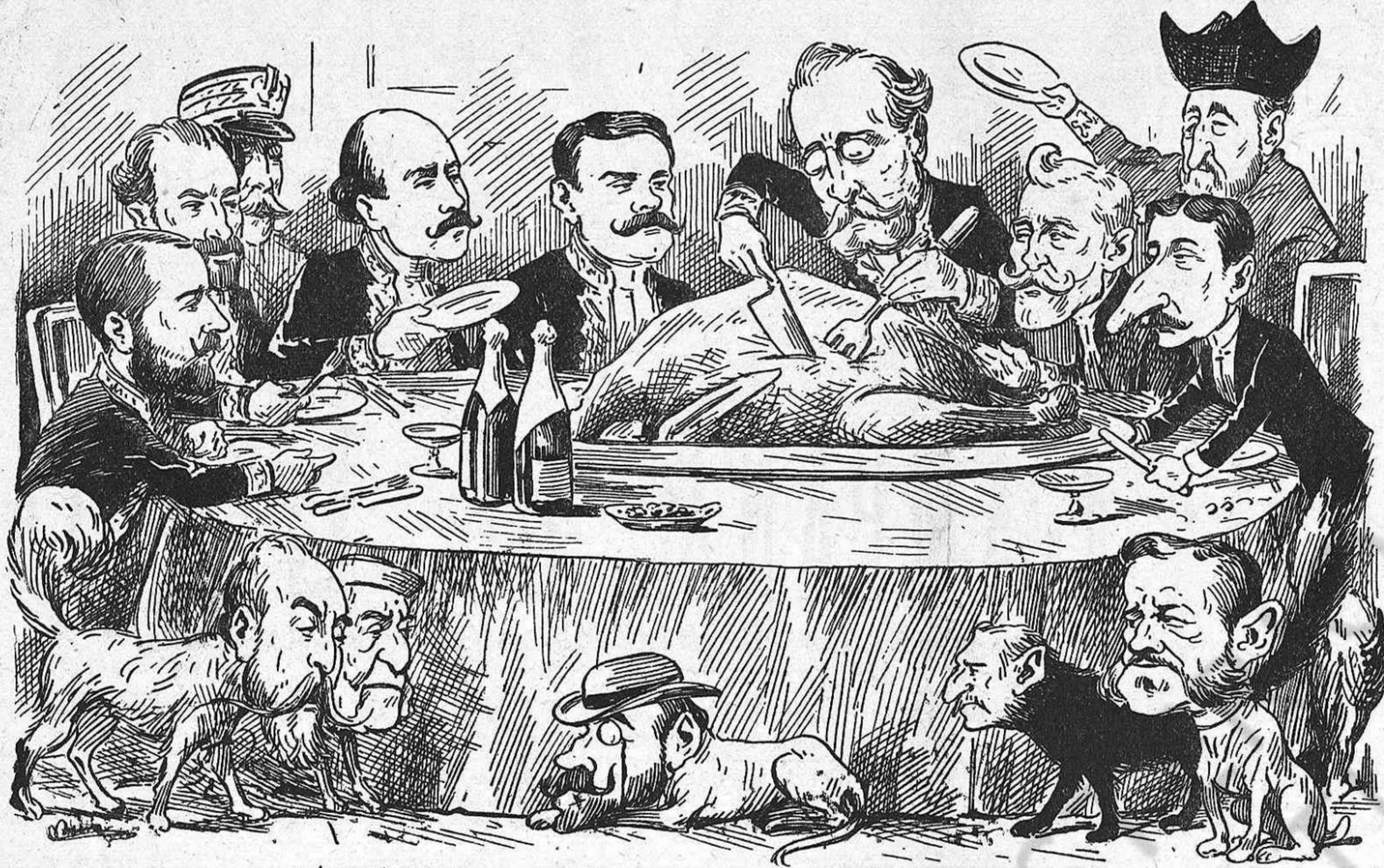
Aquesta tasca, á primera vista tan senzilla, es

TERESA DAUBIGNAC
muller de Frederich Humbert, inventora y directora d'aquesta colossal estafa.

més difoil de lo que sembla, contant ab que 'ls que 's creuhen ab dret á menjar gall, se regeixen únicament pels seus apetits y concupiscencias, y quan se

Els amos del gall

—Aquest any son per nosaltres els talls mes fins y mes grossos: la colla del altre torn, si té fam qu' esperi 'ls ossos.

seguir la guerra de Cuba fins á gastar l' últim home y l' última pesseta... Avuy Cuba forma una República independent, y en qualitat de tal, ja té en el nostre país els seus representants diplomáticos. L' altre dia va instal·lar-se á Barcelona el Cónsul general, enarbolantse la bandera de la estrella solitaria, que signu saludada ab entusiasme pels cubans aquí residents y ab gran simpatia pels fills de Barcelona.

Si una cosa consola, es que poch després de una guerra tan mortífera y de resultats tan funestos pera la nació espanyola, no haja quedat ja ni la més petita espurna de ressentiment. La nostra rassa será sempre noble y generosa. Las discordias de familia s' olvidan pel bé de tots. Y no perque Cuba haja lograt la seva emancipació, deixará de ser una de las fillas predilectas de la mare Espanya.

Inglaterra, Italia y Alemania tenen un compte pendent ab Venezuela... Res, una futesa, l' valor de unas petites indemnizaciones, y no podentlo percibir á las bonas, perque en aquella República, minada per tota mena de disturbis, no hi ha un quarto, han anat á reclamarlo ab els seus acorassats. Si aquest exemple s' extingüés á la vida civil ¿qué n succehirían de vituperis! Afortunadament al acreedor que va á cobrar un compte revólver en má 'l fican á la presó. Lo qual vol dir que han progressat més els homes que las nacions, las quals mantenen encare en plé sigle xx l' exercici de la pirateria y 'l pillatje.

En La Publicidad s' ha obert una suscripció pera socorre al Sr. Pey y Ordeix, que s' troba malalt á Capellades y en una situació apuradíssima. No duptém que tots els homes amants de la llibertat del pensament portaran el seu óbol á l' administració de La Publicidad. Que no s' pugui dir que 'l poble olvida als que sofreixen per haver plantat cara als llops del clericalisme. En Maura ha comensat á posar en planta 'ls seus projectes regeneradors. Hi havia á la universitat de Valladolid un rector que permaneixia allunyat de la política; donchs ja no hi es. En Maura no ha parat fins á ferlo destituir, posant en el seu lloch á un antic gamacista y avuy silvestista acérrim. Aixís va prenent realitat alló que deya desde 'ls banchs de l' oposició: «Señores: precisa hacer la revolución desde arriba.»

Rahó tenia la vella que no s' volia morir per veuren sempre de novas. Vegin els treballadors si ho es de nou aquest telegrama dirigit á n' en Vadillo, la cabra trista de la situació conservadora, un dels ministres més vaticanistes del actual govern: «A nombre propio y por acuerdo de la Sociedad Tres clases de vapor, de Barcelona, tengo el honor de felicitar á V. E. por su advenimiento al ministerio de Obras públicas. Los trabajadores deben á V. E. gratitud, y desean que sepa que no le tienen en olvido. En nombre de la Sociedad y en el propio queda á su disposición, Ramón Fontanals.»

Y ara nosaltres treballám ab tota l' ànima y plens de desinterés per l' adveniment de la Democracia republicana, ab l' idea de que las clases obreras tinguin un camp abonat about puguin desarrollar las sevas teorías sociológicas. Perque surti un Fontanals, y en nom dels obrers, se'n vagi darrera de la cabra trista, sens dupte perque se li ha figurat véneuli 'l braguer. No obstant, encare m' faig la ilusió de creure que no hi haurá un eol obrer que n vulgui tastar ni una gota de aquesta llet saturada de microbis clericals.

CARTAS DE FORA

MARORELL, 20 de desembre En la Casa gran de aquesta vila hi passan certs misteris que son difícils d' aclarir. Segons rumors s' han fos de la caixa municipal, ara com ara, no mes que sis mil pessetas, haventhi qui creu que la quantitat desfaltada es encare mes grossa... Al efecte se citan noms que m' abstinch de reproduhir. Prefereixo preguntar: ¿Per quan guarda 'l gobernador de la provincia las visitas de inspecció?

VILAFLANA, 17 de desembre No n va tenir prou l' home negre ab predicar desafiador contra 'ls periódics liberals de Barcelona, que prenent embestida s' determiná á visitar á alguns dels suscripcioners que 'ls tenen, induhintos á deixarlos y á suscriure's en cambi á altres que, com El Correo Catalán y La Veu de Catalunya, portava previnguts y amagats dintre de la sotana. Cert es que de alguna casa tingué de anarse'n ab un pam de nas y sense que de segur li haguessin quedat gayres ganas de tornarhi; pero alguna pena s' ha de passar per exercir l' ofici de corredor de suscripcions á cambi de la comissió que aixó pot proporcionarli.

ARTÉS, 20 de desembre El diumenge, 7 del actual, ab l' idea de treure concurrència á la funció que s' donava en el teatro hont se posá en escena Lo cor del poble, en el Centre católich tres ó quatre pallasos de la confraria varen fer una mica de comedia, acabada la qual y per donar gust als corps y ólives que formaven el concurs, el regidor Sr. Canonje feu un salt mortal passant de adroguer á poeta. Els versos que llegí, si versos poden anomenarse, son una tirallonga de insults contra LA CAMPANA y 'ls que la lleigeixen. Ben clar se nota que al observar la preponderancia que son valent periódich ha adquirit en aquesta vila no poden reprimir el seu despit. No obstant, no ignora ningú, que l' hipòcrita regidor, quan tenia establiment á Barcelona era lector constant de LA CAMPANA, de La Esquella, y del Diluvio. De manera que tots els insults que ha vomitat, se 'ls pot tornar á menjar, que si algú se 'ls mereix es ell. Y bon profit li faessin.

REUS, 18 de desembre Els vindrá á la memoria als directors de LA CAMPANA y La Esquella de La Torrascu un senyor que té per nom

tracta d' endrapar no coneixen respectes, ni tenen aturador. «Menjarse 'l gall» veus' aquí tot el programa dels governants dels partits monárquichs. Si alguna cosa 'ls entristeix es que no sempre se 'l puguin cruspír ab la tranquil·litat y la bona armonia que desitjarían, recelosos y alarmats, uns cops per l' oposició dels seus rivals aspirants á reemplaçarlos al menor descuyt que tinguin; otras vegadas, casi sempre, dividits, enfutismats ells ab ells, fins al extrém de tirarse els plats ab els trossos de gall pel cap. Tal es lo que fa poch va succehirli á n' en Sagasta.

ganívets en armas de combat. Si á la taula es about se coneix la bona criansa de las personas, s' ha de confessar que 'ls polítichs de la monarquia no tenen modus. Contémplynlos sino avuy, en el moment de comensar el fartori; mirantse de rehuil, murmurant, grunint, amenassantse 'ls uns als altres. Ab tot y ser el gall una pesa tan colossal, sembla que no n' hi haja prou per tots. De moment ningú s' resigna á escurar els ossos; tots volen bons talls y tots creuben tenir ells més drets que 'ls altres á que se 'ls serveixin. A tal efecte surten las historias de sempre: que si á tal ó a qual que no era dels nostres se 'l atén y se 'l considera més que als qu' hem sigut sempre de la familia. Que si 'l que han vingut á compartir ab nosaltres els goigs de l' hospitalitat, son dignes de que se 'ls tracti millor, perque may s' arrepenteixin de haver donat aquest pas. —Sí, sí—fan alguns—tracteulos bé y á l' hora menos pensada s' apoderaran de tot, fins de la casola, per alló del ditxo: «Hostes vindrán que de casa nostra 'ns treuran.» —¿Qui s' atreveix á parlar?—repliquen els que s' venhen bescantats.—¿Per ventura á no haver vingut á unírnos ab vosaltres, hauríau lograt cassar el gall tan depressa com ara? —Si haveu vingut es per la gana. —Sí... y per la gana vosaltres ens heu admés. —¿Sou uns barruts?... —Y vosaltres uns desagrahits! —¿Pocas soltas! —Indecent!...

regalo que s' ha de fer al amich ó á la amiga ó de la prenda que s' ha d' estrenar á entrada d' any perque porta bona estrugancia; s' omplan tots els calaixos del riu d' or que vessan las butxacas. Pero 'ls que passejan, menjan, gastan y riuen, no son pas tots els fills de mare. L' alegría d' aquestes dias es pel burgés que ha tantejat ja de memoria 'l bon resultat del balans d' enguany, pel empleat qu' entre lo que cobra y lo que s' fa pot donarse una vida sibarítica; pel rentista bogarro qu' aprofito aquest període para rompre la monotonía de la seva vida tocinesca, per tota la gent que viu sense produhir y gosa y viu ab la suhor del próxim. De Sant Tomás als Reys, pels treballadors significa tres senmanas esgarradas, ab el jornal ja pron curt més escurat encare y las necessitats aumentadas. No faltará algún filántrop que repartirá un hý per cent de sas ganancias, de legitimitat discutible, entre 'ls pobres del barri, ó regalará juguets als noys pobres ó indigestará uns quants estómacchs poch avesats á menjars suculents, cobrantse sa bona acció ab un bombo periodístich; pero la massa general que treballa y sofreix tot l' any, ni comprará gall per Sant Tomás, ni turróns per Nadal, ni farà ó rebirá regalos per any non ni podrá pels Reys posar un modest juguete á las espartenyetas dels seus nens que ab ingénua confianza la posarán al empiet de la finestra, ignorant que 'ls Reys, ni els del cel ni 'ls de la terra, ab els desheretats no s' hi fixan.

BATALLADAS

VINZE dias després de haver pujat en Silvela al candelero, encare no s' havia pogut nomenbrar arealde de Barcelona. Aixó sols demostra que 'l govern no troba medi de conciliar las distintas tendencias que dintre de la situació pugnan plenas d' encono, per apoderarse de la vara... consi-

derant que la vara es el manubri de la máquina electoral. Y per ensenyar de aquesta manera las vergonyas, se priva als Ajuntaments d' elegir als seus arcaldes, qu' es lo que deuría ferse si havia de respetarse el modo de ser y de pensar de una ciutat, y sentar las bases de un' administració correcta y ordenada. Lo qu' está succehint ens produheix l' efecte de uns prestigigitadors bunyols que al barallarse s' tiran pel cap els cubilets de doble fondo. ¡Fuera!

Per fi 'l dimars la situació va sortir de cuydado, donant á llum el nou arcalde. No va ser ni 'l de n' Planas y Casals, ni 'l del Henrich. Entre la Plaasa Real y 'l carrer de Córcega, en Maura va partir la diferencia, quedantse al convent dels Jesuítas, carrer de Caspe. L' agraciát Sr. Monegal es conegut per sas relaciones amistosas ab els Loyolas, y además perdigo-teja. ¡Quí ho havia de dir pouchs anys enerra, quan els governants de la restauració deyan que s' havia de

Ab tot aixó 'l gall s' anava formant y Nadal ana va venent. Ja se 'l menjavan ab la vista els que per poderse'l menjar ab la boca passavan per tot. Y no obstant, estava escrit que no podrían arribar á conseguito. La culpa va tenirla 'l gall mateix, que plé de golaríria, va invadir els arsenals de la Marina, resolt á espicossar per valor de no sé quants barcos de guerra. Els que presenciaren aquest escándol van alsar el crit al cel: prou en Sagasta se las hauría tingudas tiesas ab tothom; pero á lo millor va faltarli l' ajuda dels seus mateixos, y com eran molts més els que cridavan y li ensenyavan las dents que 'ls que acudiren á defensarlo, el gall, que ab la cridadiasa ja estava prou esparverat, pegá volada de boig y aná á caure á las mans de n' Silvela, ab gran alegría dels conservadors. Hi ha que advertir que 'ls silvelins de molt temps venían fentse 'ls desmerjats; deyan qu' encare tenían el ventre brut de l' altre gall que varen cruspír y que va ser per ells una mica difícil de pahir... Pero tot aixó eran camándulas, tractes y contractes establerts entre 'ls cap-pares de las dos pandillas... Perque aixís que 's van veure 'l gall á las mans—Ma noy, qué pesal...—varen exclamar, y no 'n vulguin més de salivera. —Ja que 'l tením, tontos seríam de amollarlo—deyan ab els ulls encandiatos. Y afegían:—Fora escrupuls y á la taula ab ell! Vels'hi aquí com el gall de aquest any que n' Sagasta criava ab tant amor, son els altres els qui se 'l merjan.

Ab aquesta tessitura comensa 'l gran fartori. El gall dels conservadors nutrit ab la sustancia del país, engegat á costa de las suadas y la sanch dels espanyols, ha de servir únicament para que s' donguin en espectáculo las renyinas dels que han sigut cridats á menjarse'l. ¡Que no hi haja encare una má de ferro per agararlos pel clatell y amorrarlos á la greixonera! P. K.

ALEGRÍA

OTHOM es ditxo en aquests venturosos dias. Sant Tomás porta á las casas hermosos galls d' India qu' esvalotan els celoberts ab els seus alegres gicgochs. Nadal ompla las taulas de turróns y 'ls estómacchs de traspalsos.

Cap d' any recorda á tothom sas bonas amistats y van y venen felicitacions y venen y van regalos. Els Reys Sants colocan juguets á las sabatetas dels nens, preuhadas joyas al elegant calsat de las senyoretas y algun cigarro y la clau als grandassots que aspiran á plantarse d' homes. Y de sant Tomás als Reys tot son cansons, xampany, alegría. El passeig de Gracia, el carrer de Fernando y todas las vías principals están enlluheradoras de sedas vistosas, joyas brillants y ullets encenedors. S' omplan las iglesias pera ohir l' alegre missa del gall; s' omplan els teatros pera gosar de las extraordinarias funcions; s' omplan els cafés de las familias que rematan el suculent dinar invadint l' Alhambra ó el Colón; s' omplan las tendas para provehir de lo que han de dur els Reys, dei-

L' Any nou á Espanya

—Mira, menut, quin papu t' espera aquí.

Fransa á la Capitania general de ahont depén mentres no conyeixi la corona, el Sr. Sánchez Guerra va oferirli un carruatje. *Lo valiente no quita á lo cortés.*

Pero 'l general va refusarlo. Si li hagués oïert un caball menos mal: de rey á caball no va mes que un punt. Pero á falta de caball, va preferir fer la caminata á peu, á tall de sota.

El Capitá general, tractantse de qui 's tractava va posarlo en llibertat, y va faltarli temps al futur rey de Fransa, per anarse á vestir de gran uniforme y passejar el rumbo pels carrers de Madrid. ¿Per quan se reserva sino l' uniforme de gala?

S' havia fet corre que l' havían detingut y calia fer un acte ostentós de que alló de la detenció no era res, desde 'l moment que poch temps després ja estava en llibertat.

Pero l' ofensa rebuda no havia de quedar aixís. Encarregá á dos amichs que anessin á trobar al Sr. Sánchez Guerra, y haventli al efecte aquests escrit una carta demanantli hora pera veure'l y tractar del assumpte, el Sr. Sánchez Guerra va traslladar la carta als tribunals.

¿Y el honorit?

Ara li fan el mànech. Y, segons noticias, li fan de la mateixa fusta ab que s' está tornejant el ceptre del futur rey de la futura monarquia francesa. A la quinta, mànech y ceptre quedarán llestos el mateix dia.

La qüestió está, donchs, *sub judice*... encare que aquí 'l jutje, tractantse de un general, no es cap de primera instancia, sino 'l Tribunal Suprém.

El ram de guerra s' ha desentés del negoci. Que 's consoli 'l general, tenint en compte que tot sovint als paisans se 'ls subjecta á la jurisdicció militar. Bé s' ha de fer alguna vegada l' oració per pasiva.

Per lo que respecta á nosaltres no 'ns queda mes qu' esperar tranquilament el resultat de la causa. Siguí el que 's vulgui 'l fallo, sempre resultarà una cosa: que 'l Tribunal Suprém al últim fallará un rey.

Per mes que sigui 'l rey de la *France chique*.

P. DEL O

EMBLA que son en bon número 'ls fusionistas barcelonins que 's disposan á adherirse á la política de 'n Canalejas.

¿Ho fan per sentirse animats de tendencias radicals?

No es pas creíble. ¿Per qué, si las tenian, s' han resignat á seguir fins ara á n' en Sagasta?

Més verosímil es creure que obran solzament moguts per l' afany de cambiar el rosegall aixut de 'n Sagasta, per una nova poma qu' encare está per encetar.

Pero la poma canalejista procedeix de l' arbre de la monarquia... y estigui ben segurs, quan hi van á clavar las dents la trobaran corcada.

En Pradera y en Llorens van passar per Barcelona de retorn de Venecia.

El viatge de aquest parell de ancels ha donat peu á no poch comentaris. Qui creu que anaran á veure al seu amo y senyor per inclinarlo á pendre resolucions enérgicas en determinat sentit, y qui 's figura que á aconsellarli l' abdicació dels seus drets en el seu fill, que sent jove com es procuraria lluir-se.

Si es aixís, podrán dir al tornar que han fet el viatge en vá.

El rey de las húngaras ni s' ha de moure ni ha de abdicar mentres visqui.

La seva condició de pretendent li val una renda no despreciable que desde Madrid li envían, ab la condició precisa de que ha d' estar quiet. Y bó es ell per consentir que se li estronqui aquesta ganga.

Lo que sembla mentida es que hi haja encare un sol carlí de bona fé que no s' hagi fet cárrech de aquesta truaneria. Veritat es que la llana quan no cab al clatell surt al front y tapa 'ls ulls.

Llegeixo: «El Sr. Moret ha regresado de sus posesiones de Ciudad Real.»

Pero, escoltin ¿no deya aquest senyor, en plé Congrés, que no tenia res, més que una casa de la seva dona y encare hipotecada?

¿Y donchs de ahont han sortit ara aquestas *posstones*?
Vels'hi aquí com més aviat s' atrapa á un Moret que á un Romanones.

De un article del *Avi Brusí*: «Clarísimo es el programa expuesto de común acuerdo por los Sres. Silvela y Maura, *Alhá y Mahoma* de la nueva liturgia conservadora.»

De manera que Silvela es Alhá y en Maura Mahoma.

Pero ells á lo menos podrán dir:—Afárta'ns y dí-gans moros.

La qüestió del honor dels regidors de Barcelona encare no está resolta.

Els companys de consistori han nombrat una comissió investigadora, donantli un mes de temps pera que pugui posar la cosa en clar.

Pero se 'n figura qu' en lloch de aclarirla encare l' esperará.

Hi ha qüestions que son com els tolls de llot: quan més se remenan, més s' enterboleixen.

Un pessigué de pensaments; son de 'n Talleyrand:

De segur que las ocas fan moltes menos bestiesas que las que s' escriuhen ab las sevas plumas.

Absteniuvos de dir mal de vosaltres mateixos; ja s' encarregarán de ferho 'ls vostres amichs.

No es cert que 'ls anys fabriquin sabís; lo que fabrican el anys son vellís.

- SOLUCIONS**
- Á LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO
- 1.ª XARADA.—A mor ta-lla da.
  - 2.ª MUDANSA.—Peret—Paret.
  - 3.ª TRENCA-CLOSCAS.—José Mesejo.
  - 4.ª ROMBO.—
G A T
G O R R A
C A R D O N A
T R O N A
A N A
A
  - 5.ª GEROGLÍFICH.—Per bons postres, peras.
Han endevinat totas ó part de las solucions del número passat els caballers: J. Sansolí Verdier, En Micalet y la Cirila de Figueras, y Cuatre Gats.

CORRESPONDENCIA

Caballers: G. Busquets, J. Sansolí Verdier, Anidoc Ogaitnas, Albertet de Vilafranca, Un Humbert que no es de la familia y Parenostre: *No n' hi ha de fets.*

Caballers: Joseph Gorina Roca, Prats Petit, Musclus, A. Vitalla, F. Joanet, Pax Vobis, Julianito Freixa y L. J. G.: *Legítimos de Agramunt.*

Caballer: A. Gandol: No hi ha temps pera retocarlas ni lloch pera destinarlas.—F. Carreras P.: Es bonica, pero ha fet tart pel motiu d' haverse hagut d' adelantar la sortida del número.—R. Trens: Una bona ilustració per un ventall de toros, pero res més.—Francisco Llenas: Van bé y gracias.—J. S. y M.: No es del género dels nostres setmanaris.—Una víctima: ¡Y tal víctima y tal dolor! Aixó no 's pot aguantar.—Felix Cantimpló: Es una nota ben impresionada y arrodonida. Gracias; l' aprofitaré.—J. Costa y Pomés: Vosté tant valent com sempre. Gracias... Ah, y que li probi 'l gall.—M. de C. (Cádiz): Y á vosté las butifarras *legítimas de cala Pepeta*.—Triqui-Traque: Els originals se reduheixen ó s' amplían á la mida que 's volen.—Cuatre Gats: Quatre tirs, dich jo. Aixó no es un sonet, aixó es una *narcisada del Torro*.—Enrique Bargués: *Troppo tarde. Sarà per un'altra volta*...—E. Borrás: No 'ns ha tocat la gracia de Deu.—Joan Jofre: Sant Felú de Guixols se distingeix per bons poetas, es veritat. Esperém, donchs, que vosté será un continuador de la nissaga de trobaires. Lo qu' envia no vá.—Rafel Vila y Casas: No 's paga més que lo que s' encarrega ó lo que *frapa* en un sentit ó altre; aixó vá com vá.—Saramandilla: El dibuix no resulta: té massa relleu.—Xim: Entra en carter. No 'n fassi cas, passan cosas molt célebres ab lo dels Almanachs; no es culpa de ningú, es culpa de la *cosa en sí*.—Sizet del Bárbaro: ¡Home, no sigui Sizet!—Múscus: Aixó li dirán á la llibrería de 'n López.—Padri Drapayre: Dispenzi que no li escriguém particularment; el Currito 'ns ocupa tots els moments. ¡Felissas festas!

ALMANACH
DE
LA CAMPANA DE GRACIA
pera l' any 1903

Un volum d' unes 200 páginas, plenas de caricaturas y de traballs en prosa y vers.

¡DOS RALETS! — SE VEN PER TOT

Imprempta de LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Oim, número 8.
Tinta Ch. Lorilleux y C.ª